

STEPHENIE
MEYER

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ
155 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΓΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ
ΣΕ 50 ΧΩΡΕΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

έκλειψη

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ECLIPSE
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2007
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Λυκόφως (ΒΙΒΛΙΟ 3) – Έκλειψη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephenie Meyer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Λατσίνου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Gail Doobinin
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Stephenie Meyer, 2007
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, USA. All rights reserved.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Roger Hagadone
© Εξωφύλλου: Hachette Book Group
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2214-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2215-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

STEPHENIE
MEYER

έκλειψη

*Μετάφραση:
Βασιλική Λατσίνου*

*Στον σύζυγό μου, τον Πάντσο, για την υπομονή του,
την αγάπη, τη φιλία, την καλή διάθεση
και την προθυμία του να τρώει έξω.*

*Επίσης, στα παιδιά μου Γκέιμπ, Σεθ και Ιλάι, επειδή
μου έδωσαν τη δυνατότητα να νιώσω μια τέτοια αγάπη
για την οποία οι άνθρωποι δίνουν και τη ζωή τους.*

Φωτιά και Πάγος

Κάποιοι λένε πως η συντέλεια του κόσμου
απ' τη φωτιά θα έρθει.
Άλλοι λένε πως θα 'ρθει από τον πάγο.
Απ' όσο γεύτηκα τον πόθο
είμαι μ' αυτούς που στη φωτιά πιστεύουν.
Όμως αν έπρεπε ξανά ν' αφανιστεί,
νομίζω πως κι από το μίσος κάτι ξέρω
για να πω πως είναι ικανός κι ο πάγος
να φέρει την καταστροφή.

Ρόμπερτ Φρόστ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΟΚΙΜΑΣΑΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΑ-
ραπλανήσουμε αποδείχτηκαν ανώφελα.

Με παγωμένη καρδιά, τον κοιτούσα που ετοιμαζόταν να με υπερασπιστεί. Η έντονη προσήλωσή του δε μαρτυρούσε ίχνος αμφιβολίας, παρότι εκείνοι υπερείχαν αριθμητικά. Ήξερα ότι δεν μπορούσαμε να υπολογίζουμε σε καμιά βοήθεια – αυτή τη στιγμή ήταν βέβαιο πως οι δικοί του πάλευαν για τη ζωή τους όπως ακριβώς κι αυτός πάλευε για τη δική μας.

Θα μάθαινα ποτέ την έκβαση εκείνης της άλλης μάχης; Θα μάθαινα ποιοι ήταν οι νικητές και ποιοι οι ηττημένοι; Θα ζούσα αρκετά για να το μάθω αυτό;

Δε φαινόταν να έχω πολλές ελπίδες.

Μαύρα μάτια, λυσσασμένα από την άγρια λαχτάρα τους για τον θάνατό μου, περίμεναν τη στιγμή που θα αποσπάτο η προσοχή του προστάτη μου· τη στιγμή που σίγουρα θα πέθαινα.

Κάπου πολύ πολύ μακριά μέσα στο παγωμένο δάσος ούρλιαξε ένας λύκος.

Ι. ΤΗΛΕΣΙΓΡΑΦΟ

Μπέγα,

~~Δεν ξέρω γιατί βάζεις τον Τάσσο να ζέρνει θηκείωματα στον Μπίλι, γες και είχατε στη δεύτερα δημοτικού - αν ήθελα να σου μιλήσω, θα απαντούσα στα~~

~~Εβύ το ενέργεζες αυτό, εντάξει, Δεν μπορούς να ταδες όχα διαά σου, όταν~~

~~Ποιο σήμειο του «θανάτιμοι εκθροίς» είναι υπερβολικά περίπλοκο για να το~~

~~Κοίτα, το ξέρω ότι υάνω σαν βράδια, αλλά δεν υπάρχει κανένας τροπος να~~

~~Δεν μπορούμε να είχατε φίλοι, όταν περνάς όλο τον καιρό σου με ένα τσούρκο~~

~~Είναι χειρότερα όταν σε θυέζονται πάρα πολύ, γι' αυτό κι η μου πράξεις για~~

~~Ναι, υι είμένα μου γείνεις. Πολύ. Δεν αγγάζει τίποτα. Λυπάμαι.~~

Τζέιμοκιν

Χάιδεψα τη σελίδα με τα δάχτυλά μου, ψηλαφώντας τα βαθουλώματα στα σημεία όπου εκείνος είχε πιέσει το στυλό πάνω στο χαρτί τόσο δυνατά, που παραλίγο να το τρυπήσει. Τον φανταζόμουν να το γράφει – γεμίζοντας το χαρτί με τα θυμωμένα ορνηθοσκοκασματά του, με τον τραχύ γραφικό χαρακτήρα του, σβήνοντας τη μια γραμμή μετά την άλλη, όταν οι λέξεις δεν του έβγαιναν όπως ήθελε, ίσως ακόμα και σπάζοντας το στυλό μέσα στο υπερβολικά μεγάλο χέρι του· έτσι εξηγούνταν οι λεκέδες από μελάνι. Μπορούσα να φανταστώ την αγανάκτηση που θα έκανε τα μαύρα φρύδια του να σμίξουν και το μέτωπό του να ζαρώσει. Αν ήμουν εκεί, μπορεί να γελούσα. *Μην πάθεις κανένα εγκεφαλικό, Τζέικομπ*, θα του έλεγα. *Απλώς πες τα όπως να 'ναι*.

Το τελευταίο πράγμα που είχα τη διάθεση να κάνω τώρα ήταν να γελάσω, καθώς διάβαζα ξανά τις λέξεις που είχα ήδη μάθει απέξω. Η απάντησή του στο παρακλητικό σημειώμά μου – που πέρασε από τον Τσάρλι στον Μπίλι και μετά σ' εκείνον ακριβώς σαν να ήμασταν στη δεύτερα δημοτικού, όπως είχε επισημάνει – με ξάφνιασε. Ήξερα πάνω κάτω τι θα έλεγε προτού καν την ανοίξω.

Αυτό που με ξάφνιασε ήταν πόσο με πλήγωνε κάθε σβησμένη γραμμή – λες και οι κορυφές των γραμμάτων ήταν κοφτερές λεπίδες. Και, κυρίως, ότι πίσω από κάθε θυμωμένο ξεκίνημα κρυβόταν μια τεράστια λίμνη πόνου· ο πόνος του Τζέικομπ με έκοβε πιο βαθιά κι από τον δικό μου.

Ενώ συλλογιζόμουν αυτά, μου ήρθε από την κουζίνα η αδιαμφισβήτητη μυρωδιά από κάτι που καιγόταν. Σε κάποιο άλλο σπίτι το γεγονός ότι μαγειρεύει κάποιος άλλος εκτός από μένα μπορεί να μην αποτελούσε αιτία πανικού.

Έχωσα βιαστικά το τσαλακωμένο χαρτί στην κωλότσεπη κι έτρεξα προλαβαίνοντας να φτάσω κάτω οριακά.

Το γυάλινο βάζο με τη σάλτσα ζυμαρικών που ο Τσάρλι είχε βάλει στον φούρνο μικροκυμάτων ήταν μόλις στην πρώτη περιστροφή του, όταν άνοιξα απότομα την πόρτα και το τράβηξα έξω.

«Τι λάθος έκανα;» ζήτησε να μάθει ο Τσάρλι.

«Υποτίθεται ότι πρέπει πρώτα να βγάλεις το καπάκι, μπαμπά. Το μέταλλο δεν μπαίνει στον φούρνο μικροκυμάτων». Έβγαλα

γρήγορα το καπάκι, καθώς μιλούσα, έχυσα τη μισή σάλτσα σε ένα μπολ και έπειτα έβαλα το μπολ στον φούρνο και το γυάλινο βάζο πάλι μέσα στο ψυγείο· ρύθμισα τον χρονοδιακόπτη και πάτησα το κουμπί της έναρξης.

Ο Τσάρλι παρακολουθούσε τις κινήσεις μου με σουφρωμένα χείλη. «Τα λαζάνια τα πέτυχα;»

Κοίταξα στο κατσαρολάκι στην ηλεκτρική κουζίνα· την πηγή της μυρωδιάς που με είχε κάνει να ανησυχήσω. «Χρειάζεται λίγο ανακάτεμα», είπα μαλακά. Βρήκα ένα κουτάλι και προσπάθησα να ξεκολλήσω τη μάζα που είχε γίνει ένας πολτός και είχε καεί στον πάτο.

Ο Τσάρλι αναστέναξε.

«Λοιπόν, προς τι όλα αυτά;» τον ρώτησα.

Σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και αγριοκοίταξε έξω από τα πίσω παράθυρα, μέσα στο προπέτασμα της βροχής. «Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς», γκρίνιαξε.

Ήμουν γεμάτη απορία. Ο Τσάρλι μαγειρεύει; Και γιατί αυτά τα μούτρα; Ο Έντουαρντ δεν είχε έρθει ακόμα· συνήθως ο μπαμπάς μου κρατούσε αυτού του είδους τη συμπεριφορά αποκλειστικά για το αγόρι μου, κάνοντας ό,τι μπορούσε για να υποδηλώσει την έννοια του «ανεπιθύμητου» με κάθε λέξη και στάση του. Οι προσπάθειες του Τσάρλι ήταν περιττές – ο Έντουαρντ δε χρειαζόταν αυτήν την παράσταση για να μάθει ακριβώς τι σκεφτόταν ο μπαμπάς μου.

Στη σκέψη της λέξης «αγόρι» άρχισα να μασάω τη μέσα πλευρά του μάγουλού μου με μια οικεία ένταση καθώς ανακάτευα. Δεν ήταν η κατάλληλη λέξη – ούτε κατά διάνοια. Χρειαζόμουν κάτι που να εκφράζει καλύτερα την αιώνια δέσμευση... Αλλά λέξεις όπως «πεπρωμένο» και «μοίρα» ακούγονταν σαχλές μέσα στο πλαίσιο μιας χαλαρής κουβέντας.

Ο Έντουαρντ είχε μια άλλη λέξη υπόψη του και από αυτή τη λέξη πήγαζε η ένταση που ένιωθα. Μου προκαλούσε αναστάτωση και μόνο που τη σκεφτόμουν.

Αρραβωνιαστικός. Ωχ! Ένιωσα ένα σύγκρουο και έδιωξα τη σκέψη από τον νου μου.

«Μήπως μου έχει διαφύγει κάτι; Από πότε φτιάχνεις βραδι-

νό;» ρώτησα τον Τσάρλι. Η άμορφη μάζα των ζυμαρικών χοροπηδούσε μέσα στο νερό που κόχλαζε, καθώς τη σκάλιζα. «Ή, τουλάχιστον, προσπαθείς να φτιάξεις βραδινό, θα έπρεπε να παω».

Ο Τσάρλι ανασήκωσε τους ώμους. «Κανείς νόμος δεν απαγορεύει να μαγειρέψω μέσα στο ίδιο μου το σπίτι».

«Κάτι παραπάνω ξέρεις εσύ», απάντησα χαμογελώντας πλατιά, καθώς κοίταξα το σήμα που ήταν καρφιτωμένο στο δερματινο μπουφάν του.

«Χα! Καλό!» Ανασήκωσε τους ώμους του για να βγάλει το μπουφάν, λες και το βλέμμα μου του θύμιζε ότι το φορούσε ακόμα, και το κρέμασε στην κρεμάστρα που προοριζόταν αποκλειστικά για τον εξοπλισμό του. Η ζώνη του όπλου του ήταν ήδη κρεμασμένη στη θέση της – δεν είχε νιώσει την ανάγκη να τη φορέσει στο τμήμα εδώ και μερικές βδομάδες. Δε συνέβησαν άλλες ανησυχητικές εξαφανίσεις, για να προβληματίσουν τη μικρή πόλη Φορκς της πολιτείας της Ουάσινγκτον, ούτε είχε δει κανείς ξανά τους γιγάντιους, μυστηριώδεις λύκους μέσα στα μονίμως βροχερά δάση...

Σκάλιζα σιωπηλά τα λαζάνια, μαντεύοντας ότι ο Τσάρλι θα έβρισκε με την ησυχία του τον τρόπο να αρχίσει να μιλάει για ό,τι κι αν ήταν αυτό που τον απασχολούσε. Ο μπαμπάς μου δεν ήταν από εκείνους που έλεγαν πολλά, και, από τον κόπο που είχε καταβάλει για να οργανώσει ένα κανονικό δείπνο για να φάμε μαζί, όχι στα όρθια, ήταν φανερό ότι είχε έναν ασυνήθιστα μεγάλο αριθμό λέξεων στον νου του.

Έριξα μια γρήγορη ματιά στο ρολόι από συνήθεια – κάτι που έκανα κάθε λίγα λεπτά όταν κόντευε τέτοια ώρα. Έμενε λιγότερη από μισή ώρα τώρα πια.

Τα απογεύματα ήταν το πιο δύσκολο κομμάτι της μέρας για μένα. Από τότε που ο πρώην καλύτερός μου φίλος (και λυκάνθρωπος), ο Τζέικομπ Μπλακ, με είχε μαρτυρήσει σχετικά με τη μηχανή που καβαλούσα κρυφά – μια προδοσία που είχε σχεδιάσει ώστε ο μπαμπάς μου να με βάλει τιμωρία και να μη μου επιτρέψει να βγω έξω, για να μην περνάω χρόνο με το αγόρι μου (και βρικολακα), τον Έντουαρντ Κάλεν–, ο Έντουαρντ επιτρεπόταν να με βλέπει μόνο από τις επτά ως τις εννιά και μισή το

βράδυ, πάντα μέσα στο σπίτι μου και υπό την επιτήρηση του μόνιμα δύστροπου, αγριεμένου βλέμματος του μπαμπά μου.

Αυτό ήταν μια κλιμάκωση από την προηγούμενη και κάπως λιγότερο αυστηρή τιμωρία που μου είχε επιβάλει για μια ανεξήγητη τριήμερη εξαφάνιση και ένα μεμονωμένο συμβάν κλιφ ντάιβινγκ.

Φυσικά, έτσι κι αλλιώς έβλεπα τον Έντουαρντ στο σχολείο, αφού δεν μπορούσε να κάνει κάτι γι' αυτό ο Τσάρλι. Κι ύστερα, ο Έντουαρντ, επίσης, περνούσε σχεδόν κάθε νύχτα στο δωμάτιό μου, όμως ο Τσάρλι δεν ήταν ακριβώς ενήμερος γι' αυτό. Η ικανότητα του Έντουαρντ να σκαρφαλώνει με ευκολία και χωρίς θόρυβο μέσα από το παράθυρό μου, που βρισκόταν στον δεύτερο όροφο, ήταν σχεδόν εξίσου χρήσιμη με την ικανότητά του να διαβάξει το μυαλό του Τσάρλι.

Αν και το απόγευμα ήταν η μόνη στιγμή της μέρας που περνούσα μακριά από τον Έντουαρντ, έφτανε για να κάθομαι σε αναμμένα κάρβουνα· οι ώρες πάντα περνούσαν πολύ αργά. Κι όμως, υπέφερα την τιμωρία μου χωρίς να παραπονιέμαι, επειδή –πρώτον– ήξερα ότι μου άξιζε και –δεύτερον– επειδή δεν άντεχα να πληγώσω τον μπαμπά μου μετακομίζοντας από το σπίτι τώρα, όταν ήταν τόσο κοντά μου ένας πολύ μονιμότερος αποχωρισμός, που ο Τσάρλι δεν μπορούσε να δει.

Ο μπαμπάς μου κάθισε στο τραπέζι με ένα μουγκρητό και ξεδίπλωσε τη μουσκεμένη εφημερίδα· μέσα σε δευτερόλεπτα χτυπούσε τη γλώσσα του αποδοκιμαστικά.

«Δεν ξέρω γιατί διαβάζεις τις ειδήσεις, μπαμπά. Αφού σε εκνευρίζουν».

Εκείνος με αγνόησε, γκρινιάζοντας στην εφημερίδα που κρατούσε στα χέρια του. «Γι' αυτό όλοι θέλουν να ζουν σε μικρές πόλεις! Γελούο!»

«Τι φταίνει τώρα οι μεγάλες πόλεις;»

«Το Σιάτλ οδεύει ολοταχώς να κερδίσει τον τίτλο της πόλης με τις περισσότερες δολοφονίες στη χώρα. Πέντε ανεξιχνίαστες ανθρωποκτονίες μέσα στις δυο τελευταίες εβδομάδες. Φαντάζεσαι να ζεις έτσι;»

«Νομίζω ότι το Φοίνιξ βρίσκεται πολύ πιο πάνω σε αυτή τη λίστα, μπαμπά. Εγώ έχω ζήσει έτσι». Ποτέ δεν κόντεψα να πέσω

θύμα δολοφονίας. Ώσπου μετακόμισα στην ακίνδυνη μικρή πόλη του. Στην πραγματικότητα, ήμουν ακόμα σε πολλές λίστες δολοφόνων... Το κουτάλι άρχισε να κλυδωνίζεται στα χέρια μου, κάνοντας το νερό να τρέμει.

«Εμένα, πάντως, ακόμα και να με πλήρωνες, δε θα ζούσα σε τέτοια πόλη», είπε ο Τσάρλι.

Παράτησα την προσπάθεια να σώσω το βραδινό και συμβιβάστηκα με το να το σερβίρω· χρειάστηκε να χρησιμοποιήσω μαχαίρι για κρέας για να κόψω ένα κομμάτι λαζάνια για τον Τσάρλι και μετά για μένα, ενώ εκείνος παρακολουθούσε με μια ντροπαλή έκφραση. Ο Τσάρλι περιέχυσε τη μερίδα του με σάλτσα και έπεσε με τα μούτρα. Εγώ μεταμφίεσα τη δική μου άμορφη μάζα όσο καλύτερα μπορούσα και ακολούθησα το παράδειγμά του χωρίς ιδιαίτερο ενθουσιασμό. Τρώγαμε βουβά για λίγο. Ο Τσάρλι έριχνε γρήγορες ματιές στις ειδήσεις, έτσι εγώ έπιασα ξανά το πολύ φθαρμένο αντίτυπο του *Ανεμοδαρμένα ύψη* από εκεί που το είχα αφήσει το πρωί στο πρωινό, και προσπάθησα να απορροφηθώ στην Αγγλία των αρχών του περασμένου αιώνα, ενώ περίμενα να αρχίσει να μιλάει.

Πάνω που είχα φτάσει στο σημείο όπου ο ήρωας του βιβλίου, ο Χίθκλιφ, επιστρέφει, ο Τσάρλι καθάρισε τον λαιμό του και πέταξε την εφημερίδα στο πάτωμα.

«Έχεις δίκιο», είπε ο μπαμπάς μου. «Είχα όντως λόγο που το έκανα αυτό». Ανέμιση το πιρούνι του δείχνοντάς μου την κολλώδη αλοιφή. «Ήθελα να σου μιλήσω».

Άφησα στην άκρη το βιβλίο· το δέσιμό του ήταν τόσο ετοιμόρροπο, που σωριάστηκε εντελώς επίπεδο πάνω στο τραπέζι. «Θα μπορούσες απλώς να μου το ζητήσεις».

Εκείνος έγνεψε, ενώ τα φρύδια του έσιμξαν. «Ναι. Θα το θυμάμαι την επόμενη φορά. Νόμιζα ότι θα μπορούσα να σε καλοπιάνω, αν σε απάλασσα από το να φτιάξεις βραδινό».

Γέλασα. «Τα κατάφερες... με έχεις στο χέρι με τις μαγειρικές ικανότητές σου. Τι θέλεις, μπαμπά;»

«Να, έχει να κάνει με τον Τζέικομπ».

Ένωσα το πρόσωπό μου να σκληραίνει. «Τι τρέχει με τον Τζέικομπ;» ρώτησα με άκαμπτα χείλη.

«Χαλάρωσε, Μπελς. Ξέρω ότι είσαι ακόμα θυμωμένη που σε μαρτύρησε, αλλά αυτό ήταν το σωστό. Φέρθηκε υπεύθυνα».

«Υπεύθυνα...» επανέλαβα με σαρκασμό και έκανα έναν μορφοσμο απογοήτευσης. «Ναι, καλά. Λοιπόν, τι τρέχει με τον Τζέικομπ;»

Επανέλαβα την αδιάφορη ερώτηση από μέσα μου, αυτή τη φορά κάθε άλλο παρά με αδιαφορία. *Τι τρέχει με τον Τζέικομπ; Τι θα έκανα με εκείνον; Τον πρώην καλύτερό μου φίλο, που τώρα ήταν... τι; Εχθρός μου. Μαζεύτηκα πίσω φοβισμένη.*

Το πρόσωπο του Τσάρλι ήταν ξαφνικά ανήσυχο. «Μη μου θυμώσεις, εντάξει;»

«Να σου θυμώσω;»

«Να, έχει να κάνει και με τον Έντουαρντ».

Τα μάτια μου εστίασαν στο πρόσωπό του.

Η φωνή του Τσάρλι ήταν πιο τραχιά τώρα. «Τον αφήνω να έρχεται σπίτι, δεν τον αφήνω;»

«Ναι», παραδέχτηκα. «Για λίγη ώρα. Βέβαια, θα μπορούσες να αφήσεις κι εμένα να βγαίνω έξω για λίγη ώρα πού και πού», συνέχισα – μόνο αστεειυόμενη: ήξερα ότι θα ήμουν υπό περιορισμό ως το τέλος του σχολικού έτους. «Ήμουν πολύ φρόνιμη τώρα τελευταία».

«Λοιπόν, εκεί θα κατέληγα περίπου...» Και τότε το πρόσωπο του Τσάρλι τεντώθηκε για να σχηματίσει ένα αναπάντεχο και τόσο πλατύ χαμόγελο, που έκανε τα μάτια του να γεμίσουν ρυτίδες γέλιου· για ένα δευτερόλεπτο έδειχνε είκοσι χρόνια νεότερος.

Είδα μια αγνή αναλαμπή κάποιας προοπτικής στο χαμόγελο εκείνο, αλλά προχώρησα αργά. «Έχω μπερδευτεί, μπαμπά. Μιλάμε για τον Τζέικομπ, για τον Έντουαρντ ή για την τιμωρία μου;»

Το χαμόγελο άστραψε ξανά. «Κατά κάποιον τρόπο και για τα τρία».

«Και πώς συνδέονται όλα αυτά μεταξύ τους;» ρώτησα επιφυλακτικά.

«Εντάξει». Αναστέναξε και σήκωσε τα χέρια του σαν να παραδινόταν. «Σκέφτομαι, λοιπόν, ότι ίσως σου αξίζει αναστολή λόγω καλής διαγωγής. Για έφηβη, είναι απίστευτο πόσο λίγο γκρινιάρω είσαι».

Η φωνή μου και τα φρύδια μου τινάχτηκαν ψηλά. «Σοβαρά; Είμαι ελεύθερη;»

Πώς και πήρε μια τέτοια απόφαση; Ήμουν σίγουρη ότι θα ήμουν υπό κατ' οίκον περιορισμό ώσπου να έφευγα από το σπίτι· επίσης ο Έντουαρντ δεν είχε ακούσει κανένα σημάδι αμφιταλάττευσης στις σκέψεις του Τσάρλι...

Ο Τσάρλι σήκωσε το δάχτυλό του. «Υπό έναν όρο».

Ο ενθουσιασμός χάθηκε. «Φανταστικά», είπα αναστενάζοντας.

«Μπέλα, είναι περισσότερο μια παράκληση παρά απαίτηση, εντάξει; Είσαι ελεύθερη. Αλλά ελπίζω ότι θα χρησιμοποιήσεις αυτή την ελευθερία... με σύνεση».

«Τι πάει να πει αυτό;»

Αναστέναξε ξανά. «Ξέρω ότι σου αρκεί να περνάς όλο τον χρόνο σου με τον Έντουαρντ...»

«Περνάω χρόνο και με την Άλις», πρόσθεσα διακόπτοντάς τον. Δεν υπήρχαν συγκεκριμένες ώρες επισκεπτηρίου για την αδελφή του Έντουαρντ· ερχόταν κι έφευγε κατά βούληση. Ο Τσάρλι ήταν σαν πλαστελίνη στα επιδέξια χέρια της.

«Αυτό ισχύει», είπε. «Αλλά έχεις κι άλλους φίλους πέρα από τους Κάλεν, Μπέλα. Ή, τουλάχιστον, είχες παλιά».

Κοιταχτήκαμε επίμονα για μια παρατεταμένη στιγμή.

«Πότε ήταν η τελευταία φορά που μίλησες με την Άντζελα Ουέμπερ;» με κατηγόρησε.

«Την Παρασκευή στο μεσημεριανό», απάντησα αμέσως.

Προτού γυρίσει ο Έντουαρντ, είχα χωρίσει τους συμμαθητές μου σε δυο ομάδες. Μου άρεσε να θεωρώ ότι εκείνες οι δυο ομάδες ήταν οι καλοί εναντίον των κακών. Εμείς εναντίον εκείνων – ήταν κι αυτός ένας τρόπος να το δει κανείς. Οι καλοί ήταν η Άντζελα, το σταθερό αγόρι της, ο Μπεν Τσένεϊ, και ο Μάικ Νιούτον· οι τρεις αυτοί μου είχαν δώσει πολύ γενναιοδωρή άφεση που είχα φρικάρει όταν έφυγε ο Έντουαρντ. Η Λόρεν Μάλορι ήταν ο σατανικός πυρήνας του στρατοπέδου εκείνων, και σχεδόν όλοι οι άλλοι, συμπεριλαμβανομένης και της πρώτης φίλης που είχα κάνει στο Φορξ, της Τζέσικα Στάνλεϊ, έμοιαζαν ικανοποιημένοι με το να στηρίζουν την κρυφή ατζέντα της κατά της Μπέλα.

Όταν ο Έντουαρντ γύρισε πίσω στο σχολείο, η διαχωριστική γραμμή είχε γίνει ακόμα πιο φανερή.

Η επιστροφή του Έντουαρντ είχε αρνητικές συνέπειες στη φιλία του Μάικ, αλλά η Άντζελα ήταν ακλόνητα πιστή και ο Μπεν ακολουθούσε το δικό της παράδειγμα. Παρά τη φυσική αποστροφή που ένιωθαν οι περισσότεροι άνθρωποι απέναντι στους Κάλεν, η Άντζελα καθόταν ευσυνειδήτητα δίπλα στην Άλις κάθε μέρα την ώρα του μεσημεριανού. Έπειτα από μερικές εβδομάδες, η Άντζελα έδειχνε μέχρι και να νιώθει άνετα εκεί. Ήταν δύσκολο να μη σε γοητεύσουν οι Κάλεν – αν τους έδινες την ευκαιρία να είναι γοητευτικοί.

«Εκτός του σχολείου;» ρώτησε ο Τσάρλι, τραβώντας ξανά την προσοχή μου.

«Δεν έχω δει κανέναν εκτός του σχολείου, μπαμπά. Είμαι τιμωρημένη, το ξέχασες; Και η Άντζελα έχει και αγόρι. Είναι πάντα με τον Μπεν. Αν είμαι στ' αλήθεια ελεύθερη», πρόσθεσα τονίζοντας τη δυσπιστία μου, «ίσως να μπορούσαμε να βγούμε ζευγάρια».

«Εντάξει. Αλλά ύστερα...» Δίστασε. «Εσύ και ο Τζέικ παλιά ήσασταν σαν σιαμαία και τώρα...»

Τον διέκοψα. «Μπορείς να φτάσεις στο κυρίως θέμα, μπαμπά; Ποιος ακριβώς είναι ο όρος σου;»

«Δε νομίζω ότι είναι σωστό να παρατήσεις όλους τους υπόλοιπους φίλους σου για χάρη του αγοριού σου, Μπέλα», είπε με αυστηρή φωνή. «Δεν είναι ωραίο και νομίζω ότι η ζωή σου θα ήταν πιο ισορροπημένη, αν συμπεριελάμβανες και μερικούς ακόμα ανθρώπους μέσα σε αυτήν. Αυτό που συνέβη πέρυσι τον Σεπτέμβριο...»

Ζάρωσα πίσω από τον φόβο.

«Να», είπε αμυντικά. «Αν η ζωή σου δεν περιστρεφόταν αποκλειστικά γύρω από τον Έντουαρντ Κάλεν, μπορεί τα πράγματα να μην ήταν έτσι».

«Ακριβώς έτσι θα ήταν», μουρμούρισα.

«Μπορεί, αλλά μπορεί και όχι».

«Το κυρίως θέμα;» του θύμισα.

«Χρησιμοποίησε την ελευθερία σου για να βλέπεις και τους άλλους φίλους σου. Κράτα μια ισορροπία».

Έγνεψα αργά. «Καλή η ισορροπία. Υπάρχουν ωστόσο συγκεκριμένα χρονικά ποσοστά που πρέπει να καλύψω;»

Έκανε μια γκριμάτσα, αλλά κούνησε το κεφάλι. «Δε θέλω να το κάνω πολύπλοκο. Απλώς μην ξεχνάς τους φίλους σου...»

Ήταν ένα δίλημμα με το οποίο πάλευα ακόμα. Οι φίλοι μου. Άνθρωποι που, για τη δική τους ασφάλεια, δε γινόταν να ξαναδώ μετά την αποφοίτησή μου.

Ποια ήταν, λοιπόν, η καλύτερη τακτική; Να περνάω χρόνο μαζι τους όσο ακόμα μπορούσα; Ή να αρχίσω να τους αποχωρίζομαι από τώρα, ώστε να μη μου φανεί απότομο αργότερα; Τρόμαζα στην ιδέα της δεύτερης εναλλακτικής.

«Ειδικά τον Τζέικομπ», πρόσθεσε ο Τσάρλι, προτού προλάβω να σκεφτώ τα πράγματα πιο διεξοδικά.

Μεγαλύτερο δίλημμα από το πρώτο. Χρειάστηκε μια στιγμή για να βρω τις σωστές λέξεις. «Όσο για τον Τζέικομπ, αυτό μπορεί να είναι... δύσκολο».

«Οι Μπλακ είναι σχεδόν σαν οικογένειά μας, Μπέλα», είπε αυστηρός και πατρικός ξανά. «Και ο Τζέικομπ είναι ένας πολύ, πολύ καλός φίλος σου».

«Το ξέρω».

«Δε σου λείπει καθόλου;» ρώτησε ο Τσάρλι αγανακτισμένος.

Ένιωθα ξαφνικά τον λαιμό μου πρησμένο· χρειάστηκε να τον καθαρίσω δυο φορές προτού απαντήσω. «Ναι, μου λείπει», παραδέχτηκα κοιτάζοντας ακόμα κάτω. «Μου λείπει πολύ».

«Τότε γιατί είναι δύσκολο;»

Αυτό δεν ήταν κάτι που είχα το δικαίωμα να του εξηγήσω. Ήταν ενάντια στους κανόνες οι φυσιολογικοί άνθρωποι –οι ανθρώπινοι άνθρωποι, όπως εγώ κι ο Τσάρλι– να γνωρίζουν για τον μυστικό, γεμάτο μύθους και τέρατα κόσμο που μας περιέβαλλε κρυφά. Εγώ ήξερα τα πάντα για τον κόσμο αυτόν – και, ως αποτέλεσμα, δεν είχα και λίγους μεπελάδες. Δε σκόπευα να μπλέξω τον Τσάρλι στους ίδιους μεπελάδες.

«Με τον Τζέικομπ υπάρχει... μια διαφωνία», είπα αργά. «Μια διαφωνία για το θέμα της φιλίας, θέλω να πω. Η φιλία φαίνεται πως δεν του αρκεί πάντα». Έπλεκα τη δικαιολογία μου χρησιμοποιώντας λεπτομέρειες που ήταν αληθινές αλλά επουσιώδεις, ού-

τε κατά διάνοια ζωτικής σημασίας μπροστά στο γεγονός ότι η αγέλη των λυκανθρώπων του Τζέικομπ μισούσε θανάσιμα την οικογένεια των βρικόλακων του Έντουαρντ – και, κατά συνέπεια, κι εμένα επίσης, καθώς είχα την πρόθεση να γίνω μέλος αυτής της οικογένειας, με όλη τη σημασία της λέξης. Απλώς αυτό δεν ήταν κάτι που θα μπορούσα να το λύσω μαζί του μέσα από ένα σημείωμα κι εκείνος δεν έλεγε να απαντήσει στα τηλεφωνήματά μου. Όμως το σχέδιό μου να βρεθώ πρόσωπο με πρόσωπο με τον λυκανθρώπο σίγουρα δεν το έβλεπαν με καλό μάτι οι βρικόλακες.

«Ο Έντουαρντ φοβάται λίγο υγιή ανταγωνισμό;» Η φωνή του Τσάρλι ήταν σαρκαστική τώρα.

Του έριξα ένα σκοτεινό βλέμμα. «Δεν υπάρχει κανένας ανταγωνισμός».

«Πληγώνεις τα αισθήματα του Τζέικ με το να τον αποφεύγεις έτσι. Θα προτιμούσε να ήσασταν φίλοι παρά τίποτα».

Α, ώστε τώρα εγώ ήμουν εκείνη που απέφευγε εκείνον;

«Είμαι σίγουρη ότι ο Τζέικ δε θέλει να είμαστε καθόλου φίλοι». Οι λέξεις έκαιγαν το στόμα μου. «Πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα, τέλος πάντων;»

Ο Τσάρλι έδειχνε αμήχανος τώρα. «Ίσως το θέμα να προέκυψε τυχαία πάνω στην κουβέντα, όταν ήμουν με τον Μπίλι...»

«Εσύ κι ο Μπίλι κάνετε σαν γριές κουτσομπόλες», παραπονέθηκα, καρφώνοντας το πιρούνι μου άγρια στα λαζάνια που είχαν γίνει μία συμπαγής μάζα στο πιάτο μου.

«Ο Μπίλι ανησυχεί για τον Τζέικομπ», μου είπε ο Τσάρλι. «Ο Τζέικ περνάει μια πολύ δύσκολη φάση τώρα... Έχει κατάθλιψη».

Έκανα έναν μορφασμό, αλλά δεν πήρα τα μάτια μου από την άμορφη μάζα των ζυμαρικών.

«Κι έπειτα, ήσουν πάντα τόσο χαρούμενη, όταν περνούσες τη μέρα μαζί με τον Τζέικ», αναστέναξε ο Τσάρλι.

«Χαρούμενη είμαι τώρα», γρύλισα άγρια.

Η αντίθεση ανάμεσα στα λόγια και στον τόνο της φωνής μου έσπασε την ένταση. Ο Τσάρλι ξέσπασε σε γέλια κι εγώ δεν μπόρεσα παρά να ακολουθήσω το παράδειγμά του.

«Εντάξει, εντάξει», συμφώνησα. «Ισορροπία».

«Και μην ξεχνάς τον Τζέικομπ», επέμεινε.

Καθώς το Σιάτλ τρομοκρατείται από μια σειρά μυστηριωδών δολοφονιών και ένας σατανικός βρικόλακας επιδιώκει απεγνωσμένα την εκδίκηση, η Μπέλα βρίσκεται άλλη μια φορά σε μεγάλο κίνδυνο. Μεταξύ όλων, είναι αναγκασμένη να επιλέξει ανάμεσα στον έρωτά της για τον Έντουαρντ και στη φιλία της με τον Τζέικομπ, γνωρίζοντας ότι η απόφασή της μπορεί να πυροδοτήσει την αιώνια διαμάχη ανάμεσα στους βρικόλακες και στους λυκανθρώπους. Τα πράγματα θα γίνουν πιο δύσκολα όταν κληθεί να πάρει ακόμα μία απόφαση: ζωή ή θάνατος; Και τι είναι ζωή για εκείνη και τι θάνατος;

Στο τελευταίο μέρος του παγκόσμιου μπεστ σέλερ **ΛΥΚΟΦΩΣ**, η ρομαντική και παθιασμένη ιστορία της Μπέλα και του Έντουαρντ ολοκληρώνεται με έναν ανατρεπτικό τρόπο, μένοντας έτσι για πάντα χαραγμένη στο μυαλό και στην καρδιά των αναγνωστών.

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ
ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ISBN: 978-618-01-2214-5

9 786180 122145

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΕΠΕ. 19872

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr